

maal blev afgjort dengang — jeg holdt ikke paa rent Land — og det er ganske klart, at det kan ikke ventes taget op igjen. Det har viist sig, at Margarine trives vel, og at Befolkningen ønsker at kjøbe den under de Vilkaar med Hensyn til Farve, Tilshyret osv., hvorunder Margarine nu er stillet ifølge den Lov, vi dengang fik. Loven gif med andre Ord ud paa, at der skulde i det Ydre være Forskjel paa Margarine og Smør. Margarine skulde ikke kunne sælges for Smør, og Ingen skulde kunne kjøbe den for Smør. Det er Pointen i den nuværende Margarine-lov, og det har gjort, at Loven er slaaet igjennem. Jeg kan ikke tænke mig, at Noget virkelig kan klage uden de, der ville kjøbe Margarine og ikke ville være det bekendt, men ville have den staaende paa deres Bord som ægte Smør. De ere de Eneste, der ere generede ved denne Bestemmelse. Alle Andre have haft Gavn af den, de have faaet en Vare, de kunne kjende, naar de kjøbe den, og faaet den billigere.

Det ærede 6te Medlem for 6te Kredz (W. Petersen) tror, at vore Margarinefabriker ikke kunne konkurrere med Udlandets, fordi de have nogle ubetydelige Toldsatser at svare, navnlig paa Olie, Sesamolie. Det er ikke Grunden; Grunden er den, at de ikke kunne farve og blande; det er Grunden, at saalænge de ikke kunne farve og blande, saa længe kunne de ikke faae Englænderne til at kjøbe Margarine. Jeg siger ikke, at man har solgt den for Smør, men naar Englænderne kunne kjøbe den for Noget, som hedder Smør, saa gaar den glat; men saalænge den seiler under sit eget Flag, saa længe ville Englænderne ikke kjøbe den, de ville slet ikke have den. Vor Margarineudførsel paa England vil ophøre, men da vi jo have en temmelig stor Indførsel, viser det jo, at vi ogsaa have Plads for Margarinefabrikation her i Landet. Det er det store Spørgsmaal, som skal afgjøres, om der herefter skal kunne udføres Margarine eller ikke. Jeg siger, at rent Land var det Spørgsmaal, der maatte afgjøres sidste Gang, men nu tror jeg, at det er det andet Spørgsmaal, som skal afgjøres. Naar man saa dertil siger, at man ikke kan se nogen almindelig Interesse i Forbudet, saa vil jeg bede den ærede 6te Landssthingsmand for 6te Kredz (W. Petersen) have sin Opmærksomhed rettet

paa, i hvilket Omfang det danske Navn gaar i England som Flag for alle trolige og utrolige Blandinger, og hvorledes man i England paa den Maade kommer i Usikkerhed overfor, hvad der er dansk, og hvad der ikke er dansk. Skjøndt vi vide, at der kun kommer ægte Smør derover, ville vi efterhaanden derved alligevel blive mislig stillede, idet Alverden vil tro, at vi sætte i alle mulige Farvninger og Blandinger. Jeg siger, at naar vi, uden at skade nogensombest Interesse, overfor Udlandet kunne konstatere, at vi ikke have Del i disse Varer, saa skulle vi gjøre det i dette Tilfælde, skjøndt vi i andre Tilfælde ikke behøve at gjøre det. Vi kunne forsvare at gjøre det, fordi man jo ikke støder nogen Interesse derved, men gæner en stor Interesse, den største, vi have, og den eneste Interesse, med Hensyn til hvilken vi ere toneangivende i Europa, nemlig Smørret. Derfor kunne vi ogsaa gaa til en Undtagelsesbestemmelse som denne, og derfor tilraader jeg ogsaa at gaa ind paa den, fordi den er forsvarelig. Nu siger det ærede Medlem, at vi jo saa kunne give Indenrigsministeren Bemyndigelse til at komme med et Udførselsforbud, naar han anser det for nødvendigt. I det sidste Fællesudvalg, der var nedsat i denne Sag, kunde man ikke finde ud af, hvad de skulde gjøre; En vilde have Udførselsforbud, en Anden vilde have, at Indenrigsministeren skulde komme med et saadant Forbud, naar han fandt det nødvendigt; men saa fandt man paa at lægge Ansvar over paa Indenrigsministeren, der skulde være bemyndiget til at udstede Forbudet paa den Betingelse, at han kun maatte udstede det af andre Grunde end de da tilstedeværende; ellers maatte han ikke bruge Forbudet. Jeg var nødt til at acceptere dette, det vilde ellers være blevet til en sand Skandale, thi der var kun et Par Ordz Forskjel i det af hvert af Thingene vedtagne Lovforslag. Jeg sagde: Vel, De kan overlabe det til Ministerens Afgjørelse; men jeg saa meget vel, at jeg ikke kunde bruge dette Forbud, medmindre der indtraf Noget, som jeg ikke kunde forudsige i Diebliffet. Det var imidlertid ikke langt fra, at der indtraf noget saadant; hvis Sverige, som der var Tale om, den Gang havde deklareret rent Land, havde jeg udstedt Udførselsforbudet for Danmarks Vedkommende; thi saa var det af Interesse